

COM AQUEST, CAP

El nucli del llibre del Deuteronomi el constitueix el codi legislatiu, que es troba en els capítols 12 fins al 26. A l'estil dels antics tractats de vassallatge assiris i mesopotàmics, el bloc de lleis va precedit d'un preludi, que, en el cas del Deuteronomi, es tracta d'un ensenyament posat en boca de Moisès, que reforça, interpreta i dona sentit al gruix del codi legislatiu. La primera lectura d'aquest diumenge de la festa de la Trinitat és un extracte (Dt 4,32-34. 39-40) d'aquests capítols introductoris.

Hi ha estudiosos de la Bíblia, que consideren el llibre del Deuteronomi com la introducció a un conjunt de llibres bíblics (De Josuè fins a 2on de Reis), que serien el resultat de l'intent de arranjar una història d'Israel, que deixés constància sobretot de les gestes de la monarquia tant d'Israel (el regne del nord) com de Judà (el regne de sud). Segurament, autors bíblics, vinculats a l'estament sacerdotal, van ampliar la perspectiva històrica d'aquests llibres (Js -2Re) fins a fer-la arribar, retrospectivament, fins als orígens del món i així sorgiren els relats sobre els orígens, que trobem a Gn 1-11.

Tot això ve al cas, perquè el text de la primera lectura d'avui invita a fer un passeig per la història, que remunta fins al començament de la humanitat. A què ve aquest interès per arribar fins els orígens?. L'autor del text evoca l'experiència que Israel ha fet de Déu, al llarg de tota la seva història, a fi de mostrar la singularitat de Déu respecte els déus dels pobles estrangers. Posats a demostrar la diferència del Déu d'Israel respecte els déus dels altres pobles, interessa que aquests altres pobles siguin quants més millor i, per això, l'autor del text fa arribar la història fins els orígens més llunyans d'Israel, que es troben en els orígens de la humanitat.

En aquesta singularitat de Déu s'entreveu el que arribarà a ser el monoteisme d'Israel. El monoteisme a Israel no es va imposar de cop i volta, sinó que es va anar forjant de mica en mica. Abans d'arribar a afirmacions com la del salm 96: "Els déus dels pobles són no res" (96,5), o el 97 "es gloriem de divinitats que són no res" (97,7), es passarà per una fase on Jahvè coexisteix amb altres déus, si bé, però, en un pla de total superioritat. El text de la primera lectura d'avui l'hem de situar en aquest nivell de comprensió. Es repta a l'obra prodigiosa dels deus estrangers i es mostra que aquesta ha estat totalment nul·la. Només Jahvè, Déu únic per a Israel, ha estat capaç d'obrar favorablement envers el poble i aquesta acció, contrastada amb la dels déus dels pobles veïns, és la que l'ha dotat d'una singularitat, que catapultarà cap al monoteisme més estricte.

L'afirmació: Déu diferent als déus dels altres pobles connecta amb el tema de la Trinitat de Déu. El Déu Trinitari que és Pare, Fill i Esperit se'ns mostra com un Déu, que no es queda tancat en la seva autocontemplació, desentenent-se de la història humana, sinó que és el Déu que, estimant, surt d'ell mateix i es compromet en la vida dels homes i la salva, assumint-la en la seva pròpia realitat. En això el Déu cristià és diferent, únic i singular respecte els déus de les religions del món.